

CSALÁDUNK

A SZEKSZÁRDI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG TÁJÉKOZTATÓJA

Öt követ adok nektek a ti Góliátotok ellen

2009. február hetedikén egyházközségünk képviselő-testülete a lelkiségek képviselőivel együtt vett részt a első Medjugorje napon a pécsi Irgalmas templomban. Akkor fogalmazódott meg Bacsmai Laci atyában, hogy ezt a napot el kell hozni Szekszárdra is. Ígéretét be is váltotta.

Október 10-én zsúfolásig megtelt a belvárosi templom. Nem csak Szekszárdról, nemcsak a környékről, hanem távolabbi városokból, falvakból is megjelentek a Szűzanya hívására. A következő településekről látogattak el erre a csodálatos napra:

Bicsérd, Zalaegerszeg, Dunaföldvár, Baja, Hidas, Siklós, Kecskemét, Bony-

hád, Alsónána, Kakasd, Birja, Pécs, Zomba, Hosszúhetény, Budapest, Bata-szék, Hőgyész, Oroszló, Újpetre, Komló, Kékesd, Paks, Sióagárd, Sásd, Dunakeszi, Harc, Sopron, Felsőszentmárton, Boda, Zok, Göre, Szárász, Dombóvár, Székesfehérvár.

Az egész napos program szóvivője Komjáthy Attila volt. A csodálatos zenét a Korom József által vezetett pécsi zenekar szolgáltatta. A délutáni szentmisét Bábel Balázs celebrálta.

A Medjugorje nap célja, hogy ne csak Medjugorjéba zarándokoljunk el évente egyszer vagy többször hanem, hogy hozzuk haza Medjugorje lelkiségét. A mottója: „Öt követ adok nektek a ti Góliátotok ellen”, ami a Szűzanya üzenete.

Az öt kő pedig: a rózsafüzér imádság, a gyónás, az áldozás, a böjt és a Biblia. Ezen mottó szerint sorra tettek tanúságot olyan Medjugorjében járt zarán-

dokok, akikben mély nyomot hagyott, életükben jelentős változást hozott a Szűzanyával töltött együttlét. Köszönjük nektek, hogy megosztották velünk élményeiket, gondolataikat, tanácsaikat.

Köszönjük papjainknak, akik elmélkedéseikkel ajándékoztak meg minket. Így köszönjük Németh Antalnak, Petkó Tamásnak, Szabó Oszkárnak, Szép Attilának, Morvai Pionak, Király Józsefnek.

És külön köszönet Bacsmai Laci atyának, aki a februári pécsi Medjugorje napon tett ígéretét valóra váltva megszervezte ezt a napot.

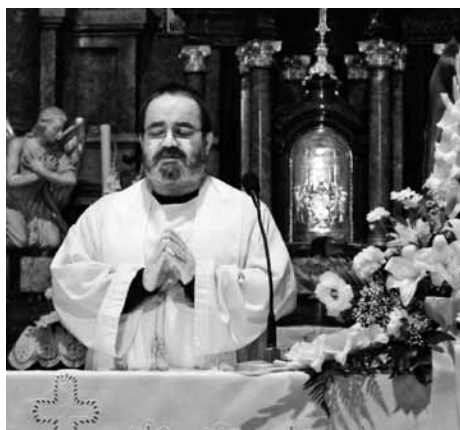
Újságunk ezen számában a teljesség igénye nélkül részletek olvashatók a tanúságtevő zarándokok gondolataiból, az első kőről tartott elmélkedésből és Bacsmai atya beszámolójából az eddig megtett zarándoklatok legérdekesebb élményeiről, amit a Mária Rádióknak adott interjújában mondott el.

A Mária Rádió jóvoltából és segítségével a Medjugorje nap teljes egészében hangrögzítésre került. Ennek köszönhetően plébániánk weblapján – www.plebaniaszekszard.hu – az elhangzott elmélkedések, tanúságtételek és Bábel Balázs atya prédikációja teljes egészében visszahallgathatók, illetve a teljes hanganyagot mp3 formátumban tartalmazó CD megvásárolható a sekrestyében.

Imádkozni a rózsafüzért – mindennap, együtt, szívből

Petkó Tamás atya elmélkedése az első kőről

Azt mondta a Szűzanya az egyik jelenésekor: „Drága gyermekeim, mindennap imádkozzátok a rózsafüzért, imádkozzátok szívből”. Ez igazából három dolgot takar: Mindennap imádkozni a rózsafüzért; Együtt imádkozni a rózsafüzért; Szívből imádkozni a rózsafüzért.

Mindennap imádkozni a rózsafüzért – nagyon nagy hűség kell ehhez. Hűség kell ahhoz, hogy naponta időt szakítsak, minimum fél órát a rózsafüzérre. Amikor még fiatal pap voltam, olvastam egy medjugurjés könyvet, és elkezdtem rózsafüzért imádkozni. És ma már azt érzem, hogy tudok hűséges lenni hozzá. De ehhez kellett egy olyan felfogás, hogy néha van, amikor elmarad. És akkor ezt mondom: Szűzanyám, holnap bepótolom. Mert ha egyszer-kétszer elmarad, akkor úgy szép lassan egyre könnyel-

mübbekké válunk, s nehéz utána újrakezdeni. De így, hogy megfogadtam azt, hogy bepótolom, könnyebben szakítok rá mindennap időt, mert hűséges akarok lenni hozzá.

Mit is imádkozunk az Üdvözlégy Máriában? Az utolsó mondata nagyon sokat jelent nekem, amikor azt mondjuk: Imádkozzál érettünk bűnösökért, most és halálunk óráján.” Az ember bármikor hirtelen meghalhat, lehet hogy a halálomkor egyedül leszek, bármi megtörténhet. Hiszem azt, hogy ennek a sok-sok kérésnek nyomán a Szűzanya fogja majd a kezemet. És ez olyan biztonságot ad! Ezért is merem mondani bátran: nem félek a haláltól, a halál pillanatától. Mert hiszem, hogy a Szűzanya a kezemet fogja, mert naponta több mint ötvenszer mondom: Szűzanyám, így legyen!

II. János Pál mondta: Az együtt imádkozó család együtt marad. A rózsafüzér egy olyan imádság, amelyben a család magára talál. A családtagok, amikor Jézusra tekintenek, visszanyerik a képességet, hogy újra meg újra egymás szemébe nézzenek, hogy közösségben egymás iránti szolidaritással kölcsönös megbocsátással tudjanak élni. Együtt mondani a rózsafüzért: óriási ajándék.

Szívből imádkozni a rózsafüzért. Ez nagyon nehéz. Sokszor veszem észre

magamon, hogy: „Elmondtam! Eltelt az idő, végeztem!” Ha nem érzek magamban egy kicsi örömet, nyugalmat, akkor mindig érzem azt, hogy valami hiányzik. Többféle lehetőség van arra, hogy szívből tudjunk imádkozni.

Sokat segíthet egy olyan hely a szobában, ahol egy úgynevezett kis kápolnát az ember előkészít szentképekkel, kereszttel, mert ezek a dolgok segítenek bennünket az elmélyülésben.

Nem tud a Szűzanya segíteni addig, amíg igazából nem fordultok hozzá. A rózsafüzérrel lehet a Szűzanya kezét nagyon szorosan megfogni. A rózsafüzér a béke imádsága. Egy ember, miután elimádkozta a rózsafüzért, nem lehet rosszabb. Amikor rózsafüzért mondunk, békesség költözik a szívünkbe. De ehhez a szívünket meg kell tisztítani.

És idéznék egy jelenésből: „Imádkozzatok, mert csak imádsággal lesztek képesek győzedelmeskedni saját akaratotokon, és felismerni Isten akaratát a legapróbb dolgokban is.

Mindennapi életetek, kicsinyeim, példává válik és tanúsítani fogja, hogy Jézusért éltetek-e, vagy pedig ellene és az ő akarata ellen. Kicsinyeim! Azt kívánom, hogy a szeretet apostolai legyetek. A szeretet az, gyermekeim, amiből felismerhető, hogy az anyéim vagytok”.
Úgy legyen, ámen!

Medjugorje mint valami friss szellő járta át lelki életünket

Guld István és Noémi

Mi idén nyáron jutottunk el első ízben Medjugorjéba egy Házas Hétvégés záródoklat kapcsán. Azzal a céllal indultunk

el, hogy néhány napot az imádságnak tudjunk szentelni, kiszakadva a hétköznapokból. És ebben a várakozásunkban nem is csalatkoztunk, mert nagyon jó volt ott lenni, jó volt, hogy ketten együtt lehettünk ott. Egész nap nem volt más dolgunk, mint hogy imádkozhattunk.

Szinte egyszerre fogalmazódott meg mindkettőnkben az az elhatározás, hogy az imaéletünket úgy próbáljuk megújítani, hogy a rózsafüzért elővesszük, amit korábban csak ritkán, inkább csak akkor mondtunk, amikor valami baj történt, vagy valami nagy kérésünk volt a Jóisten felé. Elhatároztuk, hogy ezentúl minden

nap mondjuk a tizedet. És azt is elhatároztuk, ezt az imádságot nem hagyjuk a nap végére, az álomosság és a fáradtság veszélyének kitéve, hanem inkább reggel korábban kelünk fel öt-tíz perccel, és ekkor együtt elmondjuk a tizedünket. Nagy öröm van bennünk azóta is, hogy így kezdjük a napot, hogy örömmel tudjuk reggel közösen mondani ezt az imádságot.

Medjugorje mint valami friss szellő járta át lelki életünket, a Jóistennel és a Szűzanyával való kapcsolatunkat, amiért nagyon hálásak vagyunk és köszönjük a Szűzanyának.

Őerte talpaltam a Krizsevácra Simon Béla

Házasságunk huszonöt éves évfordulóját ünnepeltük meg két éve itt, ebben a templomban a Házás Hétvége közösség és családjaink ölelésében. Majd pár napra rá Bacsmai Laci atyával és a Házás Hétvége közösség tag-

jaival Medjugorjéba indultunk. Kettős céllal mentünk. Egyrészt hálát adni az elmúl huszonöt év gyümölcseiért, másrészt kértük a Szűzanya közbenjárását nagyfiunkért. Ő akkor huszonöt évesen egyedülként volt facér a baráti társaságában. A nála fiatalabb fiúk is barátainkkal rendelkeztek. Csak a mi fiunk volt egyedül a gitárjával. Imáinkban és mezítlábas zarándokútjaimon Medjugorjében arra kértem a Szűzanyát és az ő Fiát, hogy segítsenek fiunknak hozzá illő társat találni. Amikor egy-egy éles kő megebezte a lábamat, erre a felajánlásomra gondoltam, és könnyedén tudtam továbblépni feleségem karjára támaszkodva.

Hazaérve pár nappal később egy

nyárbúcsúztató bulit szerveztek a fi-amék a haverokkal. Balázs kérte, hogy menjek le vele a buszmegállóhoz, mert két kollégiumi társa jön a buliba Pécsről. Kimentünk, körbenéztem, de sehol nem láttam két fiút, mert hogy én a kollégiumi társakat fiúknak gondoltam. Jött viszont két lány, akiket Balázs bemutatott: „ők a kollégiumi társak”.

Csak pár hónappal később állt össze a kép. Az egyik lány, Laura, aki mint hozzá illő segítőtárs jelent meg fiunk életében. Azóta is, másfél év távlatából örömmel és hálattal szívvel nézek Laurára, őt küldte az Isten, őerte talpaltam a Krizsevácra. A mai napon éppen Püspökszentlászlón vannak lelki gyakorlaton. Áldott legyen az Isten!

Isten megmutatta nekem az utat

Dr. Simon László és Bea

Nekem az egyik nagyon kedves kollégám hívta fel a figyelmemet a plé-

bánia által szervezett zarándoklatra. Be kell valljam, hosszú ideig nem foglalkoztam a keresztyén tanításokkal, habár istenfélőnek tartottam magam.

Kissé céltalanul, de mégis izgatottan vettem részt a medjugorjei zarándoklaton, mert nekem ez a zarándoklat egyúttal az első külföldi utazásom is volt. Reménykedtem abban, hogy Isten megmutatja nekem az utat, megmutatja nekem a célt, amely után járnom kell.

Nos, megmutatta. Amióta hazaérkeztünk Medjugorjéből, minden nap

imádkozunk, minden vasárnap templomi misén veszünk részt a párommal, és szinte minden nap olvasom a Szentírást.

Természetesen még van mit csiszolni a vallásgyakorlásomon, és a hitemet is mindenképpen tökéletesítenem kell. Igyekszem, a törekvés is megvan bennem, és akadnak hozzá segítők társak a közösségből is, akik eddig is sokat segítettek és akik segítségét a jövőben is igénybe fogom venni. Előre is köszönöm nekik.

Bátran merjünk menni gyónni

Dr. Takács Péter

Kedves Testvérek! Én egy gyónás általi gyógyulás-élményemet szeretném veletek megosztani, amit Medjugorjében tapasztaltam meg. Piarista diák koromban úgy gondoltam, hogy egy férfinak kemény embernek kell lennie és ennek egyik jele, ha nem sír. Én kemény férfi akarok lenni, tehát én nem sírok. Ennek következtében nagyon sok évig nem is tudtam sírni, mert megkeményítettem a szívemet.

Egy kicsit később, 2002-ben tértem meg. Azóta van személyes kapcsolatom Jézussal. Ő elkezdett engem formálni. Beláttatta velem, hogy ez a felfogás, hogy a kemény férfi nem sír, az egy ostobaság. Szükségünk van arra, hogy tudjunk sírni, ha nagyon kivagyunk, vagy éppen örülünk. De továbbra sem tudtam sírni, pedig sokszor jó lett volna.

2005-ben voltam először Medjugorjében. Az egyik mise közben lát-

tam, hogy lehetőség van gyónásra. Én akartam gyónni, és Laci atyánál szerettem volna. De nem hagyott békén a Szentlélek és benn találtam magam egy gyóntatószékben. A bűneim után a gyóntató pap elmondta a penitenciát, és lelki tanácsokat is adott. Az érintett meg nagyon, amikor ezt mondta: „Az

Isten minden bűnödöt megbocsátja”. Ez a mondat nagyon-nagyon a szívembe hatolt. Miután megtörtént a föloldozás és kimentem, ott állva a tömegben olyan dolog történt velem, amire nagyon rég vártam: Elkezdtem sírni! Nem érdekelt az, hogy hány tucatnyian látnak, csak sírtam. Egyrészt örömben, hogy az

Isten minden bűnödöt megbocsátotta és annak is örültem, hogy megint tudok sírni. Ez akkor nagyon jó érzés volt. Azóta is tudok sírni! Jézus meggyógyította a szentgyónás által a szívemet. Én is arra biztatlak benneteket, hogy bátran merjünk menni gyónni, és tegyük le Istennek a bűneinket.

Ha nehézségetek van, ne késlekedjeteK Csausity SztyePan

Abból a szétesett országból származom, ahová Medjugorje is valaha tartozott. Régi tervem volt, hogy egyszer én is eljussak Medjugorjéba. A háború miatt csak 2001-ben, tizenegy év után jutottam el újra a tengerpartra, és ez alkalommal egy napot Medjugorjéba

szántam a családommal. Hazafelé elhatároztam, hogy nekem ide vissza kell jönnöm, mint zarándok, és akkor mezítláb fogok felmenni a jelenések hegyére. Nehéz napok után a betegágyon fekvő és a kemoterápiás kezelése alatt elhatároztam, hogy ha felgyógyulok, teljesíteni fogom a fogadalmat, amit Medjugorjében tettem, hogy zarándokként visszatérek és újra megmászom a jelenések hegyét.

2005-ben a kis családommal Házás Hétvégés Medjugorje zarándoklatra indultunk Bacsmai atya vezetésével. Először kétségeim voltak, hogy mezítláb meg tudom-e mászni ezt a magas köves hegyet. Égetően tűzött a Nap. Folytatólagan meleg volt a levegő. Kezdetben egyedül lépkedtem a vörös kövek között. Majd egyre jobban elmaradtam. A feleségem már jóval előttem haladt. De érezte,

hogy nem vagyok ott a közelében. Hát-ranézt, és kezet nyújtva megvárta, míg utolérem. Eszembe jutott, hogy mennyi nehézségen mentünk át. Háború, szülők halála, betegség. De továbbra is fogtuk egymás kezét, és nem engedték el. Ha meginogtam, volt aki buzdítson. Soha nem szabad feladni a reményt, ezt sugároztuk egymásnak. Kéz a kézben értünk fel a jelenések hegyére, ahol megpihentünk és elmondtuk a köszönetet a Szűzanyának a gyógyulásért.

Medjugorjében a béke és a szeretet forrásából új erőt merítettem, hogy tovább tudjak menni az élet útján. Hálás vagyok a Szűzanyának, hogy ezt átélhettem.

Ha nehézségetek van, ne késlekedjeteK. MenjeteK Medjugorjéba, és megtaláljátok az elveszett reményt, szeretetet és békét, amire vágytok.

Hiszem, hogy nagy kegyelmeket tartogat Isten a böjt által Korom Kata

Négy évvel ezelőtt egy barátnőmmel beszélgettem, akit elhagyott a férje és egyedül maradt két kisgyerekekkel. Na-

gyon rossz volt a helyzet, polgárilag már elváltak, a férje már egy másik nővel élt együtt. Teljesen reménytelennek látszott az ügy. De ez a feleség szerette a férjét és azt várta, hogy visszajön. És amikor beszélgettünk, azt éreztem, hogy sehogyan nem tudunk nekik segíteni, csak imádsággal és böjttel. Mivel a Szűzanya szorgalmazza a pénteki mellett a szerdai böjtöt is, akkor elhatároztam, hogy szerdánként böjtölni fogok ezért a családért. Eltelt két év és akkor úgy éreztem, hogy most már abbahagyom az értük való böjtölést, mert a férj hazajött, új házat építettek és várják a harmadik gyermekét.

Azon a nyáron azt éreztem, hogy ó,

hát ez így rendben van, és akkor most jön a lazítás. Az ő helyzetük a helyére került és mégiscsak jobb szerdán ezt-azt enni, meg egy kicsit lazábban élni. De ezen a nyáron a Szűzanya meghívott bennünket Medjugorjéba. És ott Mirjanán keresztül hangsúlyozta a Szűzanya, hogy a pénteki és a szerdai böjtöt vegyük komolyan. És eszembe jutott, hogy van egy másik barátnőm, akit elhagyott a férje két kisgyerekekkel. És éreztem, hogy folytatni kell a böjtölést, de nem az előző családért, hanem értük.

Tettem egy elhatározást, és a következő szerdai böjtnél éreztem, hogy délutánra annyira fáj a fejem, hogy alig tudom a böjtöt megtartani. Aztán eljött

a következő szerda és reggeltől fejfájásom volt annyira, hogy a rákövetkező éjszakát végighánytam. Tudtam, hogy ez nem mehet így tovább, valami nagy baj van. Elmentem a lelki vezetőmhöz, és kérdeztem, vajon mit akar Isten mondani nekem ezzel kapcsolatban. A lelki vezetőm pedig azt mondta, hogy ez nem az Úr stílusa. És akkor abban a pillanatban megértettem, hogy mi történt. Jézus, a Szűzanya, ez a házaspár és én a böjtölés segítségével győztünk

és a Sátán vereséget szenvedett. Egy szentségi házasságban lévő házaspár újra egyesült.

A Sátán nem akarja, hogy böjtöljünk, nem akarja, hogy győzzünk, nem akarja, hogy családok egyesüljenek, és megtesz mindent azért, hogy mi föladjuk a böjtölést.

A következő szerdán ismét tartottam a fejfájástól. Azért aztán a szerda reggel úgy kezdtem, hogy a reggeli imádságom végén elmondtam az Úrnak, hogy én

szeretnék böjtölni ezért a családemért. És eltelt a szerda, és nem fáj a fejem. Aztán a következő szerdán sem. És aztán két év múlva lettem ezt a házaspárt, mert rendeződött az életük, és most a harmadik házaspárért böjtölök fejfájás nélkül.

Hiszem, hogy nagy kegyelmeket tartogat Isten a böjt által. Hiszem, hogy ilyenkor épül Isten országa, és mindnyájan győzedelmeskedhetünk benne. Ámen.

Hagyjuk, hogy a Jóisten vezessen minket

Vécsey Annamária

2002-ben tettem meg a Szent Jakab zarándoklatot, ami előkészítője volt a medjugorjei zarándoklatomnak. Azt a

zarándoklatot a harminchetedik zsoltár fémjelezte, erre pedig 2007-ben kaptam egy igekártyát, hogy start! Menj, ahová csak küldelek! A zarándoklatomat a világ megtéréseért ajánlottam fel. Az egész utamat ez kísérte végig. Nyolcszáz kilométert tettem meg gyalog a többi százötvenet, ahol nem lehetett gyalog menni, azt vonattal és busszal.

Ezután jött Istentől az indíttatás, hogy Medjugorjéba kell eljőnnöm. 2007-ben a Mária Rádió keretén belül megalakult egy Mária Út Egyesület. A Camino példájára egy kereszt alakú zarándokutat tervez itt a mi térségünk-

ben. A kereszt vízszintes szára Mariazel–Csíksomlyó, ezt már két-három alkalommal végigjárták. Ez ezernégyszáz kilométer. A kereszt függőleges szára pedig majdan lesz Czestochowa–Medjugorje. Így lettem én az az első madár, aki Budapest és Medjugorje között megtettem ezt a nyolcszáz kilométeres utat. Hála a Jóistennek. Harmincöt nap alatt tettem meg ezt a távolságot.

Ha hagyjuk, hogy a Jóisten vezessen minket, és meghalljuk a hívását, akkor bizony nagyon nagy csodát tesz az életünkben.

Medjugorje, valami csoda!

Cziráki Lászlóné

Sziklás hegyek tövében
A mindenség csendjében
Medjugorje meghúzódik,
Szerényen

Nincs itt hangos hírverés
Fényes reklám, őrzöngés
De van csendes áhitat
Ami mindent átítat

Láthattuk a helyeket
Hol a Szent Szűz megjelent
Átéltünk itt sok csodát
Mit a lélek érez át

De volt, mi kézzel fogható
Tapintható, látható
Hallgattuk a látnokot
Láthattuk a vasból folyó balzsamot

Mit nem fog fel az értelem
Csak a hit és érzelem
Oly sokszor eszünkbe jut
A krizseváci keresztút

Mennydörgés és villámlás
Záporosó csúszkálás
Itt e helyen éltük át
A Nagypéntek csodáját

Hallgathattunk szentmisét
Sok nyelven hirdetett ígét
Csodáltuk a népeket
Az imádkozó tömeget

Olyan boldogok voltunk
Mert magyar misén áldoztunk
Meghatottan éltük át
Mert plébánosunk celebrált

Medjugorje szép emlék
Hová újra elmennék
De addig nyugodjon a szív
Míg a Szent Szűz újra hív

Nem lehet úgy elmenni, mint egy turista. Medjugorjéba zarándokolni kell Bacsmai atya Medjugorje-élményei

Legalább hússzor voltam már Medjugorjében. Az utóbbi években évente kétszer is. Egyszer a plébánia híveivel júliusban, egyszer pedig a Házas Hétvége közösségével augusztusban. Egy-egy nagy busszal szoktunk menni. Vannak olyan ismerős hívek, akik mindig ugyanakkor járnak ott, és mindig találkoznak velem, és már ismerősként üdvözljük egymást.

Számomra ez felér egy lelkigyakorlattal. Nemcsak úgy megyek oda, hogy én most ott szolgálok – természetesen azt is teszem –, hanem én is töltődöm, én is részt veszek a programokon. Én horvát nemzetiségű vagyok, és értem a horvát miséket, értem a prédikációkat, ezért én egy kicsit otthon érzem magam Medjugorjében.

Akik szeretnének oda zarándokolni, legyen nyitott a szívük. Ne úgy akarjanak Medjugorjéba menni, hogy na most én ott egy különleges eseményt akarok látni, vagy magát a Szűzanyát akarom látni megjeleni. Ez főleg az első időkből volt nagy kísértése a híveknek. Egy-mással versenyeztek, hogy ki mit látott. Ki látta jobban táncolni a Napot, mint a másik, vagy ki mit látott a Napban. Az elején még az ilyen külsőséges dolgokra fgyeltek jobban a kedves zarándokok.

MÁRIA RÁDIÓ

Most ez már visszaterelődött a lényegre. A lényeg pedig nem más, mint Jézus az Oltáriszentségben. Azok a csodálatos szentségimádások, amik ott esténként vannak, hát az egy olyan élmény, hogy azt nem lehet kihagyni.

Nem lehet úgy elmenni, mint egy turista. Medjugorjéba zarándokolni kell. Tehát ne csak a fényképezőgépet vigyem meg a feltöltőkártyámat, hanem vigyem a nyitott szívemet. A lényeg az, hogy imádkozzam Medjugorjében. Az első jelenések helyén vannak a rózsafüzér titkok elhelyezve, azt szoktuk végigmondani. Amíg odaérünk a hegy lábához, elmondjuk a világosság rózsafüzérét, utána elmondunk három rózsafüzért. Mire leérünk a templomba, még elmondunk négy rózsafüzért és észre sem vesszük. Másnap szoktunk fölmenni a Krizsevác hegyre, amelynek tetején van a nagy kereszt. Ott meg keresztutat mondunk. Észre sem vesszük szinte, és máris fönny vagyunk, mert közben imádkozzuk a rózsafüzért a két keresztúti stáció között. A keresztúti stációnál megállunk, ott elmélkedés van, egy kicsit kifújuk magunkat és megyünk tovább. És nagyon szép azt látni, hogy idős nének is vállalkoznak erre nyolcvan éves korukban is. Amúgy ezt

biztos nem másznák meg, de mivel ez lelki töltettel teli út, ezért megmásszák, sokan mezítláb is. Én is többször megtettem mezítláb, mindig valakiért, soha nem önmagamért. Mindig valakiért, akinek pont szüksége van rá, mert nehéz helyzetben van, azért szoktam ezt fölajánlani. Van, amikor két szándékra is, s akkor mondom is: érted a bal lábammal, teérted a jobb lábammal mentem. És minden egyes alkalommal, mikor egy éles kő hozzáért a lábamhoz, akkor egy kicsit feljajdultam, de mindjárt az jutott az eszembe, akiért imádkozom.

Aki idősként nem tudja ezt megtenni, az el tud menni keresztútra a keresztút kertbe, illetve a világosság titkainak a stációihoz. Tehát három napot úgy el lehet tölteni Medjugorjében lelki élményekkel, hogy szinte észre sem vesszük, úgy elrepül.

És amikor jövünk haza – általában este megyünk és este jövünk – éjszaka, sokszor hajnali két óráig úgynevezett gyöngyfűzés van. Ez azt jelenti, hogy aki szeretne – és általában majdnem mindenki szeretne –, előrejön a buszban az első székre a mikrofonhoz, és elmondja az ő lelki gyöngyeit, a lelki élményeit, és ezáltal mi mindnyájan gazdagabbakká válunk.

Jövőre július első teljes hetében és Nagyboldogasszonyra fogunk ismét Medjugorjéba zarándokolni. (A Mária Rádió riportjából lejegyezve)

Pécsi taizé-i találkozó

20 év után újra Pécssett került megrendezésre a regionális taizé-i találkozó. Egyházmegyénk különböző lelkiségi csoportjai már 2009 januárjában megkezdtek az előkészületeket. Az év folyamán rendeztek három előtalálkozót Dunaföldváron, Szekszárdon és Paks-on. Ezek célja az egymással való előzetes találkozás, a megfelelő, Taizé-hez méltó lelkület létrejötte és a mozgalom megismerése volt. Alkalomadtán egyre többet megtudhattunk az alapító Roger testvér életéről és személyéről, illetve gond nélkül elsajátíthattuk a már sokak számára ismert énekeket. Mi, a szekszárdi Mazsola közösség, Csaba atya vezetésével évközben sokat imádkoztunk és készültünk a Szikra közösséggel, a bérmálkozó csoporttal, a katolikus és a Kolping iskolával.

Majd október 23-án érkezett a várva várt nap. Délelőtt 10 órakor utaztunk Csaba atyával Pécsre. Odaérkezésünkkor szívélyes fogadtatásban volt részünk a helyi Kereskedelmi Szakközépiskolában, ahol regisztráltunk és megkaptuk annak a pécsi plébániának a címét, ahová osztottak minket. Mi hattan a Jézus Szíve Plébániára kerültünk, a Piusz templomba.

Kora délután a város különböző pontjain rengeteg program várt bennünket. Válogathattunk a Gospel kórus és táncbemutatók közül, vagy sokféle előadást hallhattunk a keresztény hivatásról, reményről és szabadságról. Ezt követte a közös vacsora, majd átmentünk a sportcsarnokba esti imádságra, ahol gyönyörű látvány várt minket, azokkal a tipikus taizé-i fényekkel és az

ismerős dallamokkal. A három órás ima végén hosszú sorokban kezdtük meg a kereszthódolatot.

Másnap a plébániákon a reggeli imát követően megkezdődtek a kiscsoportos beszélgetések, különböző nemzetiségekkel. Témánk a barátság és a megosztottság volt. A déli közös imán együtt vettünk részt az aznap érkezett bérmálkozó csoporttal is. Ebéd után jöttek a megszokott műhelyfoglalkozások, majd az esti imán Alois testvér és Mayer Mihály püspök úr elmékedését hallhattuk.

Vasárnap mindenki a plébániáján vett részt a többnyelvű szentmisén, majd a családoknál ebédeltünk, és jött a búcsú.

Fél háromkor egy utolsó közös imádsággal zártuk a találkozót a gyertyafényes bazilikában. Csodás érzés volt 1800 különböző helyről érkezett, mosolygó embertől hallgatni a latin nyelvű énekeket. Ebben a pár napban sikerült rengeteg embert megismernünk, az itt kötetett barátságok remélhetőleg tartósak lesznek, hiszen minden bizonnyal Isten áldása van rajtuk.

Csoportunkkal megbeszéltük, hogy egyszer mindenképpen elmegyünk egy külföldi, egész világot befogadó találkozóra is, ezt pedig csak ajánlani tudom minden fiatalnak.

Taizé-i találkozó

Pécs, 2009. október 23-25.

Nekünk, akik az ezer évéssé vált Pécsi Egyházmegye valamelyik pontján lakunk, nagy „szerencsénk” volt a taizé-i találkozóval. Az útiköltséget könnyen megoldhattuk. Igazából hogy ott leszünk-e, ez azon múlt, hogy szentelünk-e időt erre a nemzetközi és ökumenikus találkozásra vagy sem, hiszen e három nap nemzeti ünnepünkre és hétvégére esett.

Megérkezve, már a regisztráció is olyan volt, hogy kigyózó, sokszor magyarul egyáltalán nem beszélő, hosszú sorba csöppentünk. De minden frappánsan megtörtént. A pécsi Piusz templomhoz és egyházközséghez kerülünk. Mindez a szállásunkat és a kiscsoportunkat is meghatározta. Délután a legkülönbözőbb témákkal úgynevezett „műhelymunkákkal” folytatódott a program, ahová „ami tetszik” alapon csatlakozni lehetett. Hadd emeljek ki

ebből egyet: október 23-án, nemzeti ünnepünkről itt sem akartunk megfejeltkezni. Igaz – hála Istennek – nem politikai beszéddel készült ennek az előadója, hanem a címe így hangzott: Mit kezdhetünk a megkezdett szabadsággal?

A közös vacsora újra kigyózó sorba rendezett valamennyiünket, ami azt a benyomást keltette a vége felé állva a sorban, hogy ránk soha nem kerül sor. Aztán nagy meglepetésre mégis, viszonylag hamar ehettünk. Ez a Taizében kialakult tapasztalatnak köszönhető, ahol nem két ezren, hanem nyugodtan mondható, hogy egy nullával többen is szoktak egyszerre jelen lenni. „Ételfolyosókat” alakítottak ki: először szatyrot, majd ásványvizet, csomag kekszket, sajtot, zsemlet és almát kaptunk ripsz-ropsz módon a kezünkbe.

Aztán érkezett az este, az együttlétünk csúcspontja, amikor is a Mizo-Pécs női kosarasok által híressé tett városi sportszarnokot népesítettük be. Itt került sor a sajátos taizé-i imaórára.

Ennek keretében már fél kilenc előtt megkezdődött a kereszthódolat. A nagy taizé-i keresztet lefektették a földre, és szabadon oda lehetett menni. A kereszthódolat nemcsak abból állt, hogy térdet hajtottunk vagy letérdeltünk a feszület előtt, hanem a földre borulva, röviden csendben imádkoztunk, ahogy a kép is mutatja.

Mindez több mint másfél órán át (!) tartott, a többiek éneklésével. Valahogy az volt a benyomásom, hogy egyrészt nem akarnak elfogyni a fiatalok, másrészt, hogy Jézus keresztje – ami sokszor nem könnyű! – magához vonzza a fiatalokat; mégis vonzó az újabb generációnak is!!!
Csaba atya

